

Ідилія

Іван Франко

Давно було. Дітей маленьких двоє,
Побравшись за руки, по квітчастих
Лугах підгірських, стежкою вузькою
Поперек нив, в жарку літнюю днину
Ішли з села.

Старшенький хлопчик був –
Біловолосий, з синіми очима,
З конем вербовим у руці. У нього
За пазухою добрий кусень хліба
І квітка на кайстровім капелюсі.
А дівчинка вела його за руку,
Хоч менша. Наче терен, оченята,
Мов вуглики, жарілися і живо
Все бігали кругом. Мов миший хвіст,
Косичка ззаду висіла, а в ній
Червона стрічка вплетена була.
В маленькій запасчині підп'ятій
Знать кілька бульб печених, а стручки
Зеленого гороху визирали
З-за пазухи.

Нерадо якось хлопчик
Ішов і боязливо озирався,
А дівчинка невпинно щебетала,
Додаючи товаришу відваги.
– Встидайся, фе! Такий великий виріс,
А плакати хоче! Хлопець, а боїться!
Чого боятись тут? Сли я ти кажу,
То мусить бути правда. Вже мої
Бабуня не такі, щоби брехали!
А ти диви, хіба то так далеко?
На сей горбок, а відтам Діл близенько,
А там Ділом угору та все вгору,
Аж на сам верх! Та й годі! Там спочинем –
А може, ні, чого ще спочивати,
Коли вже відтам близько!.. Крикнем: У! –
Та й просто враз побіжимо до тих
Стовпів залізних, що підперли небо.

А там сховаємось за стовп і тихо-
Тихенько аж до вечора пробудем.
А ти щоби не смів мені і писнуть,
Не то що плакати! Чуєш? А то я
Тобі задам! А як настане вечір
І сонечко прийде додому на ніч,
Застукає до брами – то ми тихо-
Тихесенько прокрадемося за ним.
А знаєш, що бабуся говорили?

У нього є донька така хороша,
Що просто страх. Вона-то відчиняє
Щовечір браму батькові й щорана.
А вже дітей вона так дуже любить,
Що просто страх. А сонце не пускає
Дітей до неї, щоб із ними разом
У світ не втікла. Але ми тихенько
Прокрадемося, та й шусть! і вхопимось
Її за руки, то вже сонце нам
Ніщо не зробить. Тільки ти не бійсь
І плакати не смій! Таж то так близько,
І на дорогу маємо досить,
А та нам панна надає багато
Всього, о що лиш будемо просити.
Ану, о що би ти просив?

Поглянув

На неї хлопець, палець впхав до уст
Та й каже: – Мозе б, ліпшого коня?
– Ха-ха-ха-ха! – дівча зареготалось.
– Ну, сцо з, то, мозе, капелюх новий?
– Проси, що хочеш, а я знаю, знаю,
Що я просити буду!
– Сцо таке?
– Ага, не скажу!
– Ну, скажи, а то заплацу!
– Овва, плач, то я сама
Піду і не візьму тебе з собою.
– Ну, а цому з не сказес?
– Знаєш, ти
Дурний! Мені бабуся говорили,
Що в неї яблучка є золоті.
Кому вона те яблучко дарує,

То той весь вік щасливий, і здоров,
І гарний-гарний буде всім на диво.
Але ті яблучка лиш для дівчат.
– Я хоцу яблущка! – заплакав хлопець.
– Не плач, дурний, лиш не забудь просити, –
Я вставлюсь вже, щоб і тобі дала.
А як по яблучку таким дістанем,
То вернемо додому і нікому
Не скажемо. Не скажеш?
– Ні, не сказу.
– Ну, пам'ятай! А скажеш – відберуть.
Чи так?
– А так, – рік хлопець. І пішли.

Проїшло чимало літ від того дня.
Далеко над сподівання дітей
Тяжкою вийшла й довгою дорога
До сонячних палат. І трави, й ниви,
І небо, й сонце – все, усе змінилось
У хлопчика в очах. Лиш не змінилась
Подруга та, провідниця його.
Щебетання її, веселе, любе,
І усміх, і надія неугасима –
Се та жива струя, що в'яже в серці
День нинішній з вчорашнім і грядущим.
І ціль їх не змінилась за той час,
Лиш виросла, розвилась, роз'яснилась.

І ось великим шляхом багатолюдним
Посеред тиску, свару й товквітні
Ідуть вони, ховаючи у грудях
Дитячі серця, як найкращий скарб.
Минає їх гордий, надутий дурень –
І розсмієсь; мина пишній вельможа –
То і не гляне; зустріне мужик –
То в спрагу дасть погожої води
Напитися, і стежечку покаже,
І підночує, в сльоту захистить.
Вони ж, побравши за руки, тихо
І радісно, без огляду й тривоги,
Ідуть навістрічу сонцю золотому.